

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 5

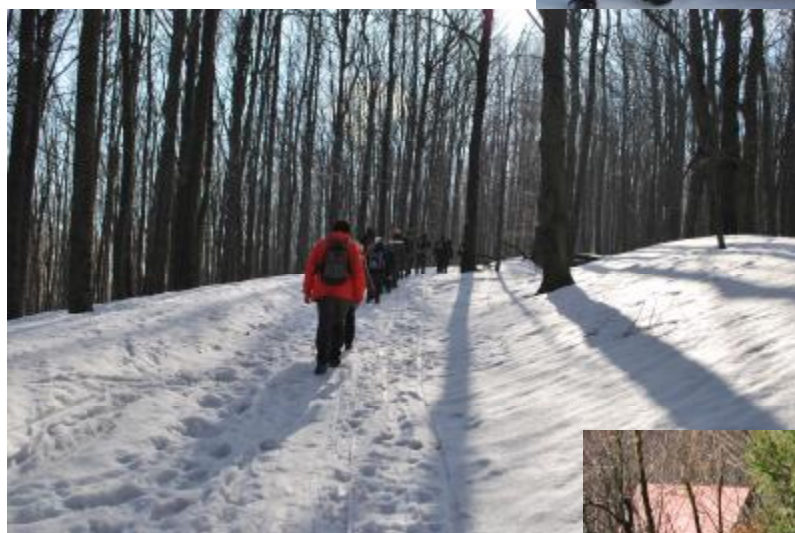
2/2013

Stretnutie na Starých Hutách

Marcový pochod 2013

V sobotu ráno 9.3.2013 sme sa stretli na pezinskej Babe, tradične ako vždy v chate Korenný vrch. Gula všetkých na 9. ročníku Marcového pochodu privítal a krátko po deviatej hodine sme vyrazili – bolo nás 23. Najmladšia účastníčka 16-mesačná Mimi sa niesla na maminom chrbte. Vybrali sme najkratšiu trasu, lebo

bolo veľmi veľa snehu. Išli sme opatrne po vyšlapanej cestičke a pri kroku vedľa sme hneď skončili po kolena v snehu. Ale zato slniečko nám svietilo nad hlavami a modrá

obloha dotvárala krásu bielej prikrývky v lese. Na Lewisovej chate na Slniečnom údolí nás už čakala teplá polievka, grog a ďalších päť

kamarátov, ktorí sa postarali o prípravu občerstvenia a sedenia. Pri odchode každý dostal na pamiatku camrátko. Potom sa pokračovalo ďalej do Pezinka. Ukončenie pochodu bolo v Telešporte.

Rendý

ROZLÚČILI SME SA S KAMARÁTMÍ!

Vo veku nedožitých sedemdesiatych rokov nás opustil a na posledný vander sa odobral

Ján Antalič „Jančí“

* 21.11.1943 – †30.4.2013

Člen trampskej osady Jicarilla

* * *

Kamaráti! Chcel som ešte prísť medzi Vás, ako každý prvý utorok v mesiaci, no osud rozhodol inak. Manitou si ma k sebe povolal na

1. mája 2013 vo veku nedožitých 67 rokov.

Mgr. Marian Mrva „Makar“

* 28.11.1946 – †1.5.2013

Lišiacky úsmev z fotografie nám pripomína kamaráta, člena trnavskej trampskej osady Túlaví psi, publicistu, karikaturistu, spisovateľa, zakladateľa hudobnej skupiny „PRAMENE“. S kamarátom Makarom sme sa rozlúčili 6. mája o 15:00 hodine v cintoríne na Kamennej ceste v Trnave.

* * *

K.T.O.

Je nám s Vami tých padesát let dobre
řikají K.T.O.

Ale momentálne jim je moc smutno, pretože do
muzikantskýho nebe jim odešel

Ferry Friedrich

jeden z najlepších kytarystů, a steelkytarystů naší
doby. 25.7. by měl osmdesát šest let.

Za K.T.O. Franta Hacker

Čeř ich pamiatke!

RTZ Pezinok

Slnečne údolie, alebo tramping z iného kúta Malých Karpát.

XV. Pokračovanie

V spomínanej oblasti sa stretávalo viacej osád či už pezinských alebo z okolia. Tento krát venujeme pozornosť trnavskej trampskej osade

BIELI SUPI 1970

Kamaráti z trnavskej trampskej osady BIELI SUPI, sprava Dubák, Bublínka, Očeno, Papo, čupiaci Smrko.

Svoj prvý osadný oheň zapálili, keď sa Dubák, Smrko, Papo, Očeno, Bublínka stretli na spoločnej slezine, kde založili trampskú osadu BIELI SUPI. Neskôr určitý čas osada jazdila na svoj flek pod Roštúnom, na Holint a na Žlábky, Na veľké vandre do - Slovenského raja, do Vysokých

a Nízkych Tatier, a na jarné vandre do Malých a Bielych Karpát. Takmer každý víkend bez prestávky navštevovali flek – Askalona v Sološnici, kde mali

PRIATELENE TRAMPSKÉ OSADY

Biely Rys
Čupáci
Ascalona
Bielí Supi

Pozývajú
Teba a Tegu
osadu na flek
26.1.1972
Žlábky
Bude sa tu konať
MASKARNÉ RODEO
Najlepší kaskaride bude udelať cenu.
Rokiatok + Pistol - poluoci.
"Zhorad" sa ako môže!!!

v septembri 1971 aj veľkú slezinu a na toto miesto chodievali až do roku 1972, kedy začali chodiť po jednom na veľký zelený vander.

Spolu s osadami Biely Rys, Ascalona a Čuvači usporiadali aj I. veľký maškarný ples trampov na horárni Žliabky pri Sološnici.

Svoj I. potlachový oheň trampska osada BIELI SUPI zapálila v roku 1972 v mesiaci septembri na svojom fleku pod Ascalonou, v romantickej dolinke

nad Sološnicou. Stretlo sa na ňom vyše 300 kamarátov trampov zo Slovenska, Moravy a Čiech, aby vzdali hold osade BIELI SUPI a zalomili palec so šerifom Dubákom a osadníkmi na znak priateľstva a lásky k prírode. Oheň slávnostnej vatry z ohňov pravdy, krásy, sily a lásky zapálili kamarátka Jarka z Caravelu Trnava, a kamaráti Prkno z Prostějova, Túlavéhý spevák z Ostravy - Poruby a Luňák z Ladnej pri Morave. Potom účastníkov zabávali kamaráti z trampských osád Caravel, Zubri z Nitry a Tri brezy, Plameň, Túlavý spevák, Hary, Bruncwik, Tehura, Ruksak a veľa

Prvý potlachový oheň trampskej osady BIELI SUPI, v dolinke nad Sološnicou, v septembri 1972.

d'alších vynikajúcich spevákov a rozprávačov. V súťažiach dominovali Bafalo v hode nožom a sekerou, v dekomlate Krivý z TO. Zálesák Pezinok, v tajnej súťaži Túlavý spevák z Ostravy. Na výročnom ohni sa stretlo veľa kamarátov nielen z Trnavy ale aj Bratislavy, Pezinka, Modry, Ivanky, Prievozu z Čiech a Moravy.

Roky 1972-1975 boli rokmi striedania sa na veľkom zelenom vandri, počas, ktorých vtedajšia politická garnitúra zmietla flek trampskej osady Biely supi zo zemského povrchu. Kamaráti Papo, Očeno, po veľkom zelenom vandri sa do osady nevrátili. Prenasledovanie, zakladanie rodín, starosti o existenciu, výchova detí, zmeny v zamestnaniach ako aj osadné vzťahy dostali do útlmu aktivitu osady. Duch však individuálne žil naďalej.

Po roku 1989 Dubák aj so synom a niektorými kamarátmi absolvoval niekoľko veľkých vandrov na bicykloch po celej Európe. Čas útlmu osadu značne poznačil a prakticky sa už osadníci v pôvodnom zložení nedokázali stmeliť. Smrko obnovil kontakt k osade, ale názory, ktoré vládli ho donútili ostať v ústraní. Stále je verný osade, nielen nosením symboliky ale aj srdcom. Uprednostňuje však záujmy tramských osád, ktorým stále záleží na udržaní trnavského trampingu pri živote. Je členom združenia trampov v Trnave a zúčastňuje rôznych tramských akcií. Smutný osud ho postihol aj tým, že na jednom trnavskom výročnom ohni mu kamarát odcudzil práve tú spomínanú symboliku. Aktívne spolu s kamarátmi trnavských osád podal pomocnú ruku pri usporiadaní 11. Slovensko-Českého potlachu na Dunaji (2004) a ako spoluorganizátor 13. Slovensko-Českého potlachu na Rozbehoch pod Korlátkom (2006).

Informácie o osade poskytol Smrko spracoval Lewis máj 2013

JICARILLA-1963-2008

VIII. pokračovanie.

Veľká rieka

Pri potulkách v tomto lužnom kraji lesov, hájov a otvorených lúk čo sa skoro už dajú nazývať aj lesostep, bolo veľmi žiaduce zapamätať si každý, aj seba menší detail prírodných úkazov, alebo civilizačných zásahov do prírody v niektorých prípadoch až drastických zohavení kraja alebo jeho menšej časti. Neznalcom hrozilo poblúdenie zo straty orientácie, v horšom prípade nechcené namočenie sa do nezbadaného močariska zarastenej vysychajúcej časti ramena, alebo zamotanie sa do nepriehľadnej spleti lian, pichľavého haluzia, vysokej ostrej trávy a šachoria. Na šťastie a na rozdiel od zablúdenia vo vysokohorskom prostredí, tu v týchto podunajských nivách nehrozí človeku bezprostredne veľmi vážne ohrozenie.

Samozrejme pokiaľ sa nerozhodne prejsť durch cez tú presakujúcu mokrad', či preplávať splavnú časť ramena, alebo nedajbože Dunaja ak ešte k tomu nevie dobre plávať. Orientácia je tu predsa o čosi jednoduchšia aj bez mapy, nakoľko (s trochou humoru) dolu počuť lodné motory, sirény a iné trúbenia a to je v týchto končinách obyčajne juh, a proti „hore“ naopak musí byť sever. Tak

potom už stačí ísť ktorýmkoľvek vybraným smerom s tých dvoch, von z lesa a prídete buď k hlavnému toku, alebo naopak do polí Biskupíc či Rovinky, kde už dnes môžete naraziť na oplotenie rafinérie (Slovnaft) ale aj na ľudí. Nedá sa presne zistiť kto, kedy a koľkokrát sa zamotal v spleti cestičiek v týchto lužných lokalitách a to, či už nechtiac alebo zámerne. V oboch prípadoch sme sa nakoniec vždy zišli na fleku. Bola to však súčasť objavovania neznámeho od skorého detského veku, cez dospievanie a takmer dospelosť, až po „dokonalú“ chlapskú zrelosť. Tieto vlastne meandrové ostrovy boli popretkávané cestičkami medzi lesnými škôlkami, takže v niektorých prípadoch tvorili plánované sústavy, pripomínajúce mestské parky, dokonca aj s očíslovanými štvrťami na rožných stĺpoch obor. Len tie štrkové cesty a cestičky medzi nimi nemali označenie, takže sa tam nevyznal ani diviak. Do tých oplôtok sa nešlo celkom bezúčelne a robili sme si na tie stĺpy aj vlastné značky nožom k vôli orientácii. Podľa roku výsadby stromčekov boli laicky povedané mladé, stredné vyrastené a staré. No v tých starých, čo už mali hrdzou, zverou a človekom porušené pletivo, respektívne mali len drôty, sa najskôr našli nejaké aprílové smrže a neskôr májovky a pod. No ale tie diery v plote tam boli už od vysokej zveriny, nízka podliezla. Vnútri to tiež nebolo nijako ľahké, pretože ten trávový a burinový porast bol po prsia ba aj vyše človeka a predierať sa ním najmä v rose či po daždi bolo takmer nemožné, ale nie vždy efektívne. Tak či tak sa využívali prerezané priechody, vyšliapané srnčou a jeleňou zverou, ktoré ten dvojmetrový plot dokázali preskočiť a v tých tuneloch sa dalo ohnúť, čupiačky alebo po štyroch ložiť prípadne aj niečo nájsť a nazbierať. Nejednýmkrát sa mohlo stať a podaktorým sa aj stalo, že sa tam odpočívajúca zver vyplašila a s lomozom, vysokými výskokmi odskákala k jej najbližšiemu „záložnému – núdzovému východu“, najlepšie ak nie práve cez „naše“ fungl nové ležovisko. V takých prípadoch je dobré opustiť ten rajón čo najskôr, lebo nik nevedel koľko ich tam ešte je, navyše, ktorou cestičkou sa v tom náhlom zmätku vydajú na útek. Keďže v tých rokoch (1955 – 1963 a neskôr) sme už niektorí vlastnili darované, poskladané alebo nové (kúpené rodičmi) bicykle, tak sme ich aj využívali. Bola to obrovská pomôcka pri presunoch po zemi na ďalšie územia dunajských ramien, ostrovov a ostrovčekov.

Pomohlo to tiež pri rýchlejšom vymotaní sa zo spleti uličiek medzi oplôtkami. Takže aj keď som trebárs obišiel celý Kopáč, po mne už známych peších chodníčkoch, tak krížom cez niekoľko „lesných križovatiek“ aj s obchádzkou horára sa dalo ušetriť až niekoľko hodín, ba niekedy aj polovicu dňa, podľa toho koľko ma „zdržala“ zverina, pokiaľ s rybami alebo len čumenie na riek. Ak sa vyskytlo stretnutie s inými suchozemskými vandrákmi, tak to bolo aj dlhšie a tým pádom aj o to rýchlejší presun na späť na flek, aby sa do tmy stihla urobiť nejaká večera lebo z obeda určite nič neostalo. Ešte, že ma tí trampí ponúkli niečím pod zub a niektorí z rybárov mi na „kírem sípen“ dal jednu pol kilovú plenkú, či pleskáča (alebo podustvu?). Tak sa postupne stávalo, že sme prechádzali cez ostrov dych, až k jeho jedinému „normálnemu“ čiže oficiálnemu vstupu do rezervácie, totižto drevenému mostíku cez Biskupické rameno, na poľnú cestu. Tá vtedy spájala, dokonca modrou značkou, Malý a Veľký Brener tiež Weissovu kolóniu a Feribu, od mosta na Malom Dunaji, povedľa jednoposchodových domčekov sídliska Slovaftu, cez dnešnú Spaľovňu, povedľa aorechového sadu, cez betónový kanál prívodu vody zo zátoky do rafinérky a lesíkom Vlčieho hrdla, nad ostrovom Kopáč, vedľa malého majeru Teglház (Teglaház), na veľký tok Dunaja (1859 km – „päťdesiat devinu“), nad kalinkovským ramenom, popri kalinkovskej horárni, teda už nad ostrovom Kormorán, až do Kalinkova. Mostík využívali len rybári, horár, lesníci a ľahšie vozidlá od motoriky, mopedov po traktory s vlečkou. Ťažšie nákladné by ho asi prelomili. No vtedy ešte neexistoval motoristický bom, takže škodovky a podobné autíčka nehrozili. Ani ochranné pásmo však nemohlo zabrániť výstavbe elektrického vysokonapäťového vedenia nad Dunajom na petržalskú stranu (ako ináč cez náš flek), zhruba pri 1861 km „šesťdesiatjedničke“ sa mi zrazu otvoril les a ja som vpadol do rozbrádeného staveniska nečakaných rozmerov. Takže som predným kolom narazil do nahrutej zeminy od buldozéro a skoro som urobil premet aj s bicákom. Podobných artistických výkonov sa mi v teréne podarilo veľa, nakoľko ten môj kôň bol len trojštvrťový dráhový bicykel- furtšlap od neskoršieho reprezentanta a mimo toho, že nemal absolútne nič na brzdenie, svietenie, blatníky či prehadzovač, tak mal len sedlo, holé barany a vzadu vôbec najmenší trinásť zubový prevod. Pre zaujímavosť brzdiť sa dalo len tlakom nohami na plášť kola vpredu alebo vzadu, prípadne obrovským celoteľovým zapretím sa na jednej nohe proti sile pedálu vyhodiť ma zo sedadla do tzv. salta mortále. Tí roboši si museli dobre švihnúť keď (bezo mňa) od neskorej jesene do začiatku leta stihli vyplieniť obrovský kus lesa, od hlavného toku cez rezerváciu

Tony Lovec.

Kamaráti a kamarátky, ktorí by ste mali záujem, čo to zverejniť o činnosti z vášho trampského života od počiatkov vášho trampovania, či už samotárčenia, osadníckeho života až po trampské zoskupenia spojených alebo spriatelených osád, únie trampov alebo trampských združení dajte o sebe a svojej činnosti vedieť. Radi samizdatom vaše zážitky zverejníme (ilustračné kresby, atribúty, foto sú k prezentácii vítané). V dnešnom vydaní trinástym pokračovaním ukončíme vydávanie knihy o Trampskom hnutí a valaškokloboucku od Jaroslava Šperlinga – „Kejpra“ (2006), ktorú venoval kamarátkam a kamarátom.

V minulom vydaní sme uviedli, že postupne zaradíme do Malokarpatského občasníka históriu a tiež o živote a činnosti trnavských osád. *RTZ-Pezinok*

Trochu nostalgie - Spomienka na S.T.O. Roštún

Bublína TO. Biely tesák

V mojom cancáku sa nachádza zápis od kamarátov z T.O. Jicarilla - Bratislava, Tonyho Lovca, Pedra a Pagáča z 21.1.1971, kedy sme strávili víkend na Holinte. Boli sme pravdepodobne jednými z posledných, čo tam prenocovali, lebo na jar, keď opadol sneh sme sa tam opäť vrátili, bola už strecha rozobraná a odvezená, okná a dvere vyburané. Stáli iba holé múry, ktoré neskôr vyhrnul buldozér a do rohu holintovej lúky. Bolo nám do plaču. Po tejto udalosti, čo Holint obhospodarovali 2 trampské osady, bratislavská Jicarilla a trnavská Pardály, sme začali poškuľovať po opustenej horárni v Sološnickej dolina, po Žliabkoch. Leto sme strávili na opustenom skautskom tábore pod Holintom na Ascalóne, kde bol vtedy aj malý rybníček. Keďže na Holint nechodili iba spomínané dve osady, ale aj bratislavské - feribské osady: Biely rys, Čierny jastrab a Šedý grizly, T.S.Tehura, Ruksak, Bokombardy a z Trnavy T.O. Čuvači, Bieli supi, Biely Tesák, Tábor štvaných - Štvanci, Túlaví psi.... prišiel kamarát Miky (Tóth) z Bielych rysov z nápadom zobrať si Žliabky od LS Sološnica do prenájmu. Miky sa poznal z vtedajším poľským p. Vicianom a bol z nás aj najstarší. Dohodol sa z p.Vicianom, že t.z.v. každoročný nájom za prenájom horárne si odpracujeme na lesných brigádach pri čistení a vysádzaní lesa v Sološnickej doline. A bola ruka v rukáve. To bol vlastne základ vzniku spriatelených trampských osád a samotárov ROŠTÚN. Bolo leto 1971.

Po dohode s lesníkom bolo treba starú horáreň na Žliabkoch dať do prevádzky schopného stavu. Feribáci na Čechanovej Pobede (aute - žltej ponorke) priviezli starší, ale funkčný sporák, ktorý sme umiestnili do najväčšej miestnosti, túto sme nazvali a aj zariadili ako salón. Boli v nej dva veľké stoly, okolo lavice a stoličky. Z menšej strednej miestnosti bol sklad

potravín a nápojov, báglov. Ľavá izba bola prázdna. Blížil sa Silvester 1971 a bolo treba pripraviť Žliabky na tramský príchod Nového roku. Ja a Kačo z T.O. Biely Tesák sme mali ako študáci medzi sviatkami voľno, na Žliabky sme vyrazili hneď po Vianociach. Do Silvestra sme vybudovali prične na spanie a strožoky naplnili senom z neďalekého senníka. Nachystali sme aj dostatok dreva na kúrenie. Postupne začali prichádzať kamaráti z Blavy (Bratislavy), ktorí prichádzali vlakom do Sološnice a Trnaváci z Dolán od autobusu.

Hore zľava a: BENO, DUBÁK, ČIGRO, ŠKOBLA, MYDLO, ERIK., JOHNY, BUBLINA, REKINO. Zľava spodný rad: VIKI, Neznáma, ŽILETKA, MAJA, ZLODEJ, ATOMKA, Neznámy, OTÍK. Doľu ležiaci: LOBO

Tak sme privítali Nový rok 1972. Bol to prvý Silvester na Žliabkoch a na polnoc sme sa presunuli na Ascalónu, kde mali krátky príhovor kamaráti Luňák z Ascalóny a Apač z Bielych Tesákov.

Na Veľkú noc 1972 sa konala na Žliabkoch veľká „Capacia“ slezina. Feribáci priviezli na žltej ponorke starého - živého capa, ktorého Julo (Tátoš) zarezal, odral a my ostatní sme pripravili plnku, ktorou sme ho naplnili. Ani po dvanástich hodinách pečenia nebol capko upečený. Vtedy sme aj pri príležitosti vzniku STO. Roštún vystúpili na jeho vrchol (Veľká Vápenná 752m.n.m.) Na záver treba dodať, že spomínaná STO, vlastne nikdy nezankli. Osady a aj samotári, ktorí boli pri jej vzniku v sedemdesiatych rokoch minulého storočia stále fungujú a stretávajú sa na tramských akciách. Len sme sa akosi viac rozbehli do sveta.

Spomínam na kamarátov z feribských a trnavských osád, ktorí sa pričnili o vznik STO. Roštún: Čečan, Miky, Julo, Foro, Pitrus, Prcek, Sléпка, Zlodej, Bokombardy, Tehura, Ruksak, Béla, Šupák, Otík, Kutáč, Očeno, Dubák, Papo, Smrko, Veľký Dubák, Paplón, Kačo, Bublina, Bača, Čigro, Mates, Mydlo, Škobla, Golém, Šoko, Táňa, Bridžga, Luňák, Erik-Bufallo, Lobo, Dufan, Beno. Keď som na niekoho zabudol má to na svedomí T.S. Alzheimer a T.S. Hosipa, s ktorými sa v poslednej dobe dosť často stretávam.

archív: Bublina

Tramské hnutí a valašsko-kloboucko Jaroslav Šperling – Kejpra

Věnováno kamarádkám a kamarádům -- trináste závěrečné pokračování

Nestor moravských trampů - Hoban s redaktory časopisu Tramp na Ivančenské r. 1967

Džim z Waldenu

Mekie z Litomyšle a Tajman

Pavouček, Tajman a Slon

Devátý oběť SKO r. 1975

Jsme milenci hvězd, tajuplných nocí, i slunečních dnů, i deštivých snů...

Nedbáme bláta ani sněhu a jdeme vyšlapat cestu do přírody, do stanů, do chat i osad...

Bob Hurikán 1907 - 1965

vydalo nakladatelství Karpattia Solitery - Žleb roku 2006

TRAMPSKÉ HNUTÍ A VALAŠSKOKLOBUCKO

/svazek I./

POUŽITÉ MATERIÁLY A ZDROJE INFORMACÍ

- Časopis Wampun Neskenonu pro skauty a woodcraftery
- kniha Rolf Zálesák od E.T. Setona
- Český tramping 1918 – 1945 Marek Waic a Jiří Kossl
- Trampské zkazky – Bob Hurikán, r.1933
- novinové články
- osobní kroniky
- Etnografická studie o trampingu, Karel Altman
- vyprávění Kristiana z osady Naděje
- vyprávění Džima z chaty Walden
- vyprávění Smila z Javorinky
- vyprávění Šolmesa z Yukonu
- vyprávění Tarzana z Mladé Shangri-ly

FOTOGRAFIE – KRESBY - DOKUMENTACE

Kristian, Bochník, Džim, Smil, Ohnivák, Mýval, Kejpr, Gringo, Šolmes,
Sandy, Tarzan, Červík, Budulínek, Doktor
Práce na počítači – Dak ze Žlebu
Volně sepsal a zpracoval – Kejpr ze Solitery - Žleb
Kresby – Kejpr ze Solitery - Žleb
Tisk – ZO ČSOP Kosenka 2007

Vítanie jari na Sklenej Hute.

Tradičné vítanie jari trnavské tramské osady robili na Sklených hutách v Malých Karpatoch . Ani chladné počasie a sneh, ktorý napadol neodradil asi 40 kamarátov z Trnavy, Bratislavy, Moravy ,Martina, Pezinku, aby otvorili tohtoročnú "tramskú sezónu". Už spomínané počasie donútilo účastníkov, aby sa zohrievali pri slabom ohni a silnom grogu až do rána. K večeru sa tak dostali do správnej prevádzkovej teploty gitary a muzikanti. Sledovať hrať na gitarách naraz takých majstrov ako sú Bufi ,Kaki, neustále sa „tramsky“ lepšiaceho Ľuba, klasika Gombíka a alternujúcich Dufana sa Skleným Hutám vydarilo. Les i lúka boli do skorých ranných hodín plné tramskej hudby a spevu. Nedelňé ráno bolo ako vymaľované, prvé jarné ,ako sa patrí a lúčenie sa s pani Zimou i kamarátmi o to krajšie.

Ale, čo už veď máme celú sezónu pred sebou.

II. MARSHALLOV OHEŇ

Už po druhý krát sa na Siladickom špici pri Váhu konal po 5. rokoch II. Marshallov oheň v rézii T.O. Túlaví psi Trnava. 17.-19.5.2013 sa na fleku kde sa Dudváh vlieva do Váhu zišlo asi 40 kamarátov prevažne z Trnavy a Uherského Hradišťa, aby si uctili pamiatku na kamaráta GABA - Marshalla trnavských trampov, ktorý zomrel 29.1.2007.

Prvý oheň sa konal o rok neskôr v máji 2008. Hoci sa v piatok v noci prehnala cez flek búrka, v sobotu ráno bolo ešte zamračené, priebehu dňa sa vyčiasilo a vyšlo slniečko, ktoré nám vydržalo až do konca. Príprava na sobotný večer bola v plnom prúde. Kamarát SAM (už ho asi premenujeme na tramského kuchára) z T.O. Líne kostry sa pustil do varenia gulášu, Šampon z T.O. Icarilla sa postaral o postavenie malej pagody a výrobu faky. Žofka z T.O. Krochne priniesla uvitý

venček ,ktorým sme si pripomenuli nielen kamaráta Gaba Marshalla, ale aj -nedávno zosnulého kamaráta Makara z T.O. Túlaví psi.

Krátko pred 19. hodinou všetkých zvolal šerif Šoko a za znenia „Vlajky“ zapálil Dufan spomienkový oheň. Po zapálení odovzdal kamarát Šoko Bublinovi - T.O. Biely Tesák, Marshallovú cenu, ktorou sa Túlaví psi rozhodli oceniť niekoho s kamarátov, ktorí sa zaslúžili o rozvoj trnavského trampingu. V roku 2008 to bola kamarátka Žofka z T.O. Krochne. Potom už zazneli tóny gitár, bendža, basy a harmoniky pri slávnostnom ohni, ktorý horel až do rána. Spievalo sa a spomínalo na časy, keď Túlaví psi chodili na tento flek pri Váhu rybáriť. *BUBLINA.*

BUFIHO 60

Náš kamarát Bufi z T.O. ČERNÁ RĚKA Uherské Hradište nás pozval na oslavu svojho životného jubilea. Oslava sa konala v krásnom prostredí pohoria CHŘIBY na Starých Hutách pod Buchlovským hradom. Tu má svoju základňu aj Bufiho skautský oddiel. Keďže sme boli pozvaní z Trnavy a Pezinka v hojnom počte - išli sme až na štyroch autách. Po príchode do tábora sme sa zvitáli, postavili stany a tí zdatnejší podnikli výpravu na Buchlovský hrad. Šerpa Šoko nás povodil asi tak 20 km po lese, hoci hrad bol vzdialený len 4 km. Nakoniec to skoro všetci vzdali a vrátili sa na základňu, ale šerpa Šoko aj s Dufanom nakoniec našli tú správnu cestu a dorazili na vytúžený cieľ -Buchlovský hrad. Hoci bola početná výprava, hrad zdolali iba dvaja Dufan a Šoko. Po návrate sa konala koštovka vín, ktoré priniesli zo svojich sklípkov Bufiho kamaráti. Toto bola príležitosť nato, aby sme Bufimu všetci spoločne zavinšovali k 60., odovzdali darčeky, ktorých bolo neúrekom. Medzi tým sa podával guláš a zelňačka a nechýbali ani napečené koláče z rôznych kuchýň.

Po zotmení sa okolo slávnostného ohňa zišlo asi 100 kamarátov z Čiech , Moravy a Slovenska. Oheň zapaloval sám Bufi v mene pravdy, krásy, lásky, sily. Očividne dojatý sa poďakoval kamarátom, ktorí merali dlhú cestu na jeho oslavu a tiež za darčeky, ktoré dostal od gratulujúcich. Ako tradične moderovanie večera si režíroval sám, čo nám všetkým pripomenulo trampské akcie, ktorých sme sa zúčastňovali pred viac ako 40. rokmi. Počas večera sa vystriedali viaceré skupiny aj sólisti. Najviac zabodovala Bufiho

osadná kapela, ktorú bolo počuť do skorých ranných hodín . Hoci v nedeľu nad ránom trochu spáchlo neubralo nič na tejto peknej, vydarenej akcii.

Z Trnavy a Pezinku sa zúčastnili : Lewis, Gula s priateľkou, Kaki, Šoko, Dufan, Mako, Miška, Kabela, Bocho, Bublina, Froschka, Čížo, Smratko, Mao a Evka.

Ahoj BUBLINA

**FESTIVAL
PÔVODNEJ
TRAMPSKEJ
PIESNE**

15. jún 2013

OD 14:00 HOD.

www.blatina.sk

GRUNT

ALBATROS

ARION

TRAMPAS

MONTANA

LIMBA

...

**...
DOLIM SA NESIE TRAMPSKÁ PIESEŇ ...
BLATINA 2013**

© Vydalo: Regionálne tramské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia.

Spolupracovali kamaráti : Gula, Rendy, Lewis, Tony Lovec, Kejpr, Bublina a ďalší.

Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 13.2.2013.

kontakt: www.rtzpezinok.tym.sk, www.malokarpatskyobcasnik.tym.sk email: malokarpat.obcasnik@gmail.com